

UZASADNIENIE

Proponowane zmiany mają na celu wprowadzenie instytucji milczącego załatwienia sprawy, która ma zapewnić usprawnienie prowadzenia przedsięwzięć przez obywateli i przedsiębiorców.

Obecnie zgodnie z art. 122a § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), (Kpa), tzw. „milczące załatwienie sprawy” ma zastosowanie w przypadku wyraźnie wskazanym ustawie, a w § 2 tego przepisu precyzuje się, że sprawę uznaje się za załatwioną milcząco w sposób w całości uwzględniający żądanie strony, jeżeli w terminie miesiąca od dnia doręczenia żądania strony właściwemu organowi administracji publicznej albo innym terminie określonym w przepisie szczególnym organ ten: nie wyda decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie (milczące zakończenie postępowania) albo nie wniesie sprzeciwu w drodze decyzji (milcząca zgoda). Milczące załatwienie sprawy stosuje się więc w sytuacjach wyraźnie określonych w przepisach szczególnych, a tych jest obecnie stosunkowo niewiele.

W związku z powyższym proponuje się zwiększenie liczby przypadków, w których przepisy szczególne będą przewidywać możliwość załatwienia sprawy administracyjnej w sposób milczący (z zastosowaniem instytucji z art. 122a Kpa). Wprowadzenie takiego rozwiązania pozwoli na urealnienie czasu na wydanie decyzji w danym obszarze. Jeżeli decyzja nie będzie wydana do ściśle określonego terminu, to wtedy decyzja zapadnie w sposób milczący – przez uznanie stanowiska strony.

Wprowadzenie instytucji milczącego załatwienia sprawy w szerszym zakresie sprawi, że decyzje będą podejmowane szybciej, a obywatele i przedsiębiorcy nie będą musieli czekać na formalne rozstrzygnięcie, jeżeli organ nie podejmie decyzji w określonym terminie.

Strony postępowań administracyjnych zyskają jasność co do maksymalnego czasu trwania procedury, co pozwoli im skuteczniej planować swoje działania i inwestycje, a zatem prowadzić będzie do zwiększenia poziomu pewności prawnej i przewidywalności dla obywateli i przedsiębiorców.

Zmniejszenie obciążenia administracji przez wdrożenie w większej liczbie przypadków instytucji milczącego załatwienia sprawy pozwoli organom skoncentrować się na innych sprawach wymagających większego zaangażowania urzędów.

Jednocześnie jednak projektowana ustawa nie wyłącza aktywnego działania administracji również w sprawach, w których wprowadza się tryb milczącej zgody. Rolą administracji nadal będzie sprawdzanie i weryfikowanie zaistnienia przesłanek formalnych i merytorycznych

warunkujących możliwość załatwienia danej sprawy. Natomiast w przypadku, gdy nie zaistnieją braki formalne ani przesłanki negatywne wykluczające możliwość pozytywnego załatwienia danej sprawy, zbędne będzie tylko wydawanie formalnego rozstrzygnięcia przez organ.

Należy jednocześnie wskazać, że zgodnie z art. 122g Kpa do spraw załatwionych milcząco przepisy rozdziałów 12 i 13 w dziale II Kpa stosuje się odpowiednio. Przyjmuje się, że skutek wydania decyzji ostatecznej powstał w terminie czternastu dni od dnia upływu terminu, o którym mowa w art. 122c § 1. Zgodnie zaś z tym przepisem milczące załatwienie sprawy następuje w dniu następującym po dniu, w którym upływa termin przewidziany do wydania decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie albo wniesienia sprzeciwu. W przypadku gdy organ przed upływem terminu do załatwienia sprawy zawiadomi stronę o braku sprzeciwu, milczące załatwienie sprawy następuje w dniu doręczenia tego zawiadomienia. Przepisy Kpa dopuszczają zatem stosowanie do spraw załatwionych w trybie milczącym stosowanie przepisów dotyczących wznowienia postępowania (dział II rozdz. 12 Kpa) oraz dotyczących uchylecia, zmiany oraz stwierdzenia nieważności decyzji (dział II rozdz. 13 Kpa). Przepisy projektowanej ustawy nie przewidują w tym zakresie żadnych odrębności, zatem we wszystkich przypadkach milczącego załatwienia sprawy wprowadzanych projektowaną ustawą wskazane instytucje kodeksowe będą mogły zostać zastosowane w przypadku zaistnienia odpowiednich przesłanek przewidzianych w Kpa.

Analogiczne rozwiązania są wprowadzane w projekcie w sprawach podatkowych, do których przepisy Kpa nie mają zastosowania.

Drugi obszar zmian wprowadzanych projektem obejmuje niektóre przepisy dotyczące działalności gospodarczej wykonywanej jako działalność regulowana w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480, z późn. zm.). Działalność regulowana jest jedną z form reglamentacji działalności gospodarczej – obok wymogu uzyskania koncesji oraz wymogu uzyskania zezwolenia. Rozpoczęcie wykonywania działalności regulowanej jest uzależnione od spełnienia warunków wykonywania danej działalności określonych w ustawie przewidującej taką formę reglamentacji działalności gospodarczej oraz od uzyskania wpisu do właściwego rejestru działalności regulowanej. Procedura uzyskania wpisu jest analogiczna do instytucji milczącego załatwienia sprawy. Zgodnie z art. 43 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców uzyskanie wpisu do rejestru działalności regulowanej następuje na podstawie wniosku i oświadczenia o spełnieniu warunków wymaganych prawem do wykonywania działalności, chyba że organ prowadzący

ten rejestr w drodze decyzji odmówi wpisu do rejestru. Ustawy przewidujące prowadzenie danej działalności regulowanej mogą jednak określać dodatkowe przesłanki odmowy wpisu bądź wprowadzać szczególne regulacje przy określeniu trybu uzyskiwania wpisu do rejestru. Po dokonaniu przeglądu takich ustaw w projekcie zaproponowano zmiany tych przepisów, które zostały ocenione jako nadmiernie utrudniające podejmowanie działalności regulowanej. Projektowane zmiany mają na celu zwiększenie pewności podejmowania działalności regulowanej w przypadkach, w których wnioskodawca może spotkać się z sytuacją przedłużającego się postępowania rejestracyjnego i niepewnością co do prawa podjęcia danej działalności. W tym zakresie zaproponowano w szczególności – wzorem innych obowiązujących regulacji, np. art. 13 ust. 4 i 4a ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 366, z późn. zm.) czy art. 17ba ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. z 2024 r. poz. 1131) – określenie skutku prawnego niedokonania w terminie wpisu do rejestru działalności regulowanej mimo niewydania decyzji o odmowie wpisu do rejestru. Przewiduje się, że w takiej sytuacji złożony kompletny wniosek o wpis do rejestru będzie uważany za zaakceptowany, a wnioskodawca w wyznaczonym terminie będzie mógł rozpocząć wykonywanie działalności.

Projektowane zmiany są wynikiem realizacji postulatów inicjatywy przedsiębiorców SprawdzaMY, której celem jest przygotowanie i zaproponowanie pakietu rozwiązań w zakresie deregulacji i ułatwień obrotu gospodarczego.

Projektowana ustawa wprowadza zmiany w:

- 1) ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i zapobieganiu alkoholizmowi (Dz. U. z 2023 r. poz. 2151);
- 2) ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1344);
- 3) ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 82);
- 4) ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1251, z późn. zm.);
- 5) ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2024 r. poz. 1145, z późn. zm.);
- 6) ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111, z późn. zm.);

- 7) ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1490, z późn. zm.);
- 8) ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2024 r. poz. 1292, z późn. zm.);
- 9) ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 1154, z późn. zm.);
- 10) ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024 r. poz. 1112, z późn. zm.);
- 11) ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 616);
- 12) ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2025 r. poz. 611, z późn. zm.);
- 13) ustawie z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi (Dz. U. z 2025 r. poz. 1402);
- 14) ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587, z późn. zm.);
- 15) ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 1043, z późn. zm.);
- 16) ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2025 r. poz. 644, z późn. zm.);
- 17) ustawie z dnia 14 kwietnia 2023 r. o konsumenckiej pożyczce lombardowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1111);
- 18) ustawie z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. poz. 1572 z późn. zm.).

Omówienie poszczególnych rozwiązań:

1. Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i zapobieganiu alkoholizmowi.

Projekt przewiduje wprowadzenie instytucji milczącej zgody przy procedurze wydawania opinii gminnej komisji rozwiązywania problemów alkoholowych o zgodności lokalizacji punktu sprzedaży napojów alkoholowych z uchwałami rady gminy.

Gminna komisja rozwiązywania problemów alkoholowych będzie przedstawiać wspomnianą opinię w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia otrzymania żądania jej przedstawienia. Nieprzedstawienie opinii w tym terminie będzie uznawane za przedstawienie pozytywnej opinii.

2. Zmiany w ustawach podatkowych i zmiany z nimi powiązane: ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym, ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawa z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi oraz ustawa z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego

Zmiany w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym oraz zmiany w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa mają na celu wprowadzenie milczącego sposobu załatwienia określonej kategorii spraw. W zakresie przepisów podatkowych, co do zasady, ulgi i zwolnienia np. w zakresie podatków dochodowych, są stosowane przez podatników w ramach samoobliczenia podatku. Jednakże zidentyfikowano dwa obszary, w ramach których jest możliwe zastosowanie instytucji milczącego załatwienia sprawy. Są to ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym i udzielane na jej podstawie niektóre zwolnienia i ulgi oraz ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa w zakresie umorzenia w całości lub w części zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej. W powyższych sprawach nie mają zastosowania przepisy Kpa – postępowanie w sprawach podatkowych regulują bowiem przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, w których nie jest uregulowana w sposób ogólny instytucja milczącego załatwiania sprawy. Niezbędne zatem stało się uregulowanie w tym przypadku również kwestii proceduralnych w zakresie milczącego załatwienia sprawy – wprowadzone w tym zakresie regulacje zostały ukształtowane na wzór analogicznych, obowiązujących już regulacji Kpa. Uregulowano zatem – analogicznie do rozwiązań przyjętych w Kpa – kwestię skutków zawieszenia postępowania (wstrzymanie biegu terminu na załatwienie sprawy), terminu milczącego załatwienia sprawy (w dniu następującym po upływie terminu na załatwienie sprawy), zamieszczania w aktach sprawy adnotacji o milczącym załatwieniu sprawy a także wydawania zaświadczenia o milczącym załatwieniu sprawy oraz wzruszania rozstrzygnięć podjętych milcząco w trybach nadzwyczajnych, przy czym jako przepisy stosowane do zaświadczenia o milczącym załatwieniu sprawy oraz w zakresie trybów nadzwyczajnych wzruszania rozstrzygnięć wskazano właściwe przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. –

Ordynacja podatkowa. Odmienne niż w Kpa powyższe regulacje zostały wprowadzone jako szczegółowe przepisy dotyczące wyłącznie wprowadzanych dwóch przypadków milczącego załatwienia sprawy, a nie ogólne przepisy mające zastosowanie każdorazowo „jeżeli przepis szczególny tak stanowi”. Możliwy zakres stosowania instytucji milczącego załatwienia sprawy w sprawach podatkowych wydaje się dość ograniczony (w projekcie wprowadza się ją wyłącznie w dwóch rodzajach spraw), zatem obecnie formułowanie ogólnych regulacji proceduralnych w tym zakresie nie znajduje uzasadnienia. Natomiast w zakresie wykonywania w sprawach załatwianych milcząco obowiązków określonych w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.) zastosowano odesłanie do stosowania art. 122h Kpa w miejsce przenoszenia zawartej w tym artykule regulacji do przepisów ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa. Kwestia wykonywania obowiązków określonych w tzw. rozporządzeniu RODO jest regulowana w podobny sposób w art. 2a Kpa oraz w art. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, natomiast określony w art. 122h Kpa obowiązek udostępniania i przekazywania informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia, nie dotyczy *stricte* przebiegu postępowania (administracyjnego czy podatkowego), zatem wystarczające jest w tym zakresie odesłanie do stosowania wskazanej regulacji Kpa.

Szczególny charakter spraw podatkowych przesądził także o wprowadzeniu w tych sprawach rozwiązań odmiennych od przyjętych na gruncie Kpa. Przewidziano bowiem:

- 1) wskazanie w adnotacji o milczącym załatwieniu sprawy nie tylko treści rozstrzygnięcia i jego podstawy prawnej ale także przesłanek rozstrzygnięcia – rozstrzygnięcie o udzieleniu ulgi podatkowej jest co do zasady decyzją uznaniową uzależnioną od oceny spełnienia niejednokrotnie ogólnych (jak interes podatnika lub interes publiczny) przesłanek jej udzielania, a organ podatkowy z punktu widzenia zasady równości i powszechności opodatkowania nie ma swobody w dysponowaniu wierzytelnością publicznoprawną, zatem wskazanie w adnotacji przesłanek rozstrzygnięcia (tak jak w uzasadnieniu decyzji) pozwala na zweryfikowanie prawidłowości działania organu w tym zakresie;
- 2) wyłączenie stosowania milczącego załatwienia sprawy zamiast odpowiedniego wydłużenia terminu do załatwienia sprawy, w przypadku gdy przed upływem terminu do załatwienia sprawy organ podatkowy dokonał wezwania na podstawie art. 155 § 1 lub art. 169 § 1 ustawy

z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa – milczące załatwienie sprawy w sprawach podatkowych ograniczono bowiem do przypadków oczywistych i niewymagających uzupełniania wniosku ani przedstawiania dodatkowych wyjaśnień czy dokumentów niezbędnych do załatwienia sprawy. Udzielenie ulg podatkowych jest zawsze odstępstwem od zasady powszechności opodatkowania, zatem dodatkowe uproszczenia proceduralne w ich stosowaniu nie są uzasadnione, w przypadku gdy wnioskodawca nieprawidłowo przygotował wniosek pod względem formalnym albo merytorycznym;

- 3) wyłączenie stosowania milczącego załatwienia sprawy w przypadkach wprowadzenia czy ogłoszenia określonych stanów nadzwyczajnych, tj. stanu klęski żywiołowej, stanu wyjątkowego, stanu epidemii albo stanu zagrożenia epidemicznego, jak również – przez odpowiednią zmianę ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi – w przypadkach wystąpienia powodzi, jeżeli takie stany wystąpiłyby na obszarze działania organu właściwego do udzielenia ulgi – wystąpienie takich stanów może uniemożliwiać prawidłowe działanie administracji (choćby w wyniku absencji pracowników), jak pokazały przykłady z czasu pandemii COVID-19 czy przypadków występowania powodzi. Wystąpienie w takim przypadku skutku udzielenia milcząco ulgi podatkowej byłoby niezasadne w świetle zasady powszechności opodatkowania. Okresem wyłączenia objęto przy tym nie tylko sam okres trwania danego stanu nadzwyczajnego ale także dodatkowy okres 60 dni (w przypadku powodzi – 14 dni) zabezpieczający możliwą konieczność szczególnej organizacji pracy urzędu po dłuższym okresie występowania sytuacji nadzwyczajnej w sytuacji nagromadzenia spraw wymagających rozstrzygnięcia.

Udzielenie ulg podatkowych, w odniesieniu do których wprowadza się milczące załatwienie w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym oraz w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, może stanowić pomoc publiczną lub pomoc o charakterze *de minimis*, gdy ulga byłaby udzielana podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą. Należy jednak podkreślić, że w tych sprawach rolą organu administracji nadal będzie sprawdzanie i weryfikowanie zaistnienia przesłanek formalnych i merytorycznych warunkujących możliwość udzielenia danej ulgi. Projekt nie wyłącza stosowania w tych przypadkach ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2025 r. poz. 468, z późn. zm.), która z jednej strony wymaga przedstawienia podmiotowi udzielającemu pomocy określonych informacji i dokumentów przy ubieganiu się o jej udzielenie (art. 37 tej ustawy), a z drugiej – zobowiązuje organ udzielający

pomocy do wydania zaświadczeń o udzieleniu pomocy *de minimis* (art. 5 tej ustawy) niezależnie od sposobu jej udzielenia. Ulga nie może zatem zostać udzielona milcząco bez wymaganych przepisami tej ustawy informacji – tak samo, jak nie może być w takim przypadku udzielona w drodze wydania formalnej decyzji. Niedołączenie wymaganych informacji do wniosku o udzielenie ulgi stanowiłoby brak formalny wniosku, do uzupełnienia którego organ podatkowy powinien wezwać wnioskodawcę, a takie wezwanie wyłącza stosowanie mechanizmu milczącego załatwienia sprawy. Ulga nie może zostać także udzielona milcząco, w przypadku gdy nie są spełnione warunki udzielenia pomocy publicznej w danym przypadku, w tym gdyby przekroczony został limit pomocy *de minimis* – tak samo, jak nie może być w takim przypadku udzielona w drodze wydania formalnej decyzji. W obu przypadkach udzielenie ulgi niezgodnie z warunkami dopuszczalności pomocy publicznej skutkowałoby obowiązkiem zwrotu przyznanej pomocy wraz z odsetkami. Powyższy skutek nieprawidłowego udzielenia ulgi jest jedną z przyczyn wyłączenia stosowania milczącego załatwienia sprawy w każdym przypadku, gdy organ podatkowy dokonał wezwania na podstawie art. 155 § 1 lub art. 169 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa – o ile wezwanie takie nastąpi przed upływem 60-dniowego terminu do załatwienia sprawy.

Milczące załatwienie sprawy w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym.

Zgodnie z art. 13d ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym zwolnienia i ulgi podatkowe określone w art. 12 ust. 1 pkt 3–7 i ust. 6, art. 13 i art. 13c stosuje się na wniosek podatnika w drodze decyzji. W przypadku ulg określonych w art. 13 i art. 13c ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym zastosowanie milczącej zgodny nie jest możliwe z uwagi na to, że:

- 1) w przypadku ulgi inwestycyjnej (art. 13 tej ustawy) kwota ulgi inwestycyjnej jest odliczana z urzędu w decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego;
- 2) w przypadku ulgi przyznawanej w związku z wprowadzeniem stanu klęski żywiołowej (art. 13 tej ustawy) jest ona stosowana przez zaniechanie jego ustalenia albo poboru w całości lub w części, w wysokości zależnej od rozmiarów strat spowodowanych klęską w gospodarstwie rolnym.

W odniesieniu do pozostałych zwolnień i ulg objętych trybem wnioskowym z art. 13d ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym proponuje się zastosowanie instytucji milczącego załatwienia sprawy. W przypadku zwolnień i ulg określonych w art. 12 ust. 1 pkt 3–7 i ust. 6 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym sprawa dotycząca przyznania zwolnień podatkowych określonych w tych przepisach będzie uznawana za załatwioną

milcząco w sposób w całości uwzględniający żądanie wnioskodawcy, jeżeli w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku organ podatkowy nie wydał decyzji ani postanowienia kończących postępowanie w tej sprawie. Termin 60 dni został przewidziany w związku z możliwością występowania spraw bardziej skomplikowanych czy też okresowo zwiększonego napływu wniosków. Organ może jednak wcześniej wydać decyzję – zarówno zgodną z wnioskiem, jak i korzystniejszą dla podatnika, czy też mniej korzystną bądź odmowną – albo postanowienie kończące postępowanie, a wówczas tryb milczącego załatwienia sprawy nie będzie miał zastosowania. Termin 60 dni przyjęty w projektowanym art. 13d ust. 2a ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym nie ma przy tym wpływu na „czasowy” zakres stosowania udzielonych zwolnień i ulg z uwagi na regulację art. 13d ust. 3 tej ustawy, zgodnie z którą zwolnienia i ulgi podatkowe udzielone na wniosek podatnika stosuje się od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym złożono wniosek.

Milczące załatwienie sprawy w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa

Zmiana ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa ma na celu wprowadzenie milczącego załatwienia sprawy w sprawach wniosków o umorzenie w całości lub w części zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej, czyli ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, o których mowa w art. 67a § 1 pkt 3 tej ustawy. W sprawach pozostałych ulg w spłacie zobowiązań podatkowych jest niezbędne podjęcie przez organ rozstrzygnięć związanych z tymi ulgami, przykładowo ustalenie ilości rat, terminów płatności i określenie wysokości opłaty prolongacyjnej. Termin 60 dni został podobnie jak w przypadku ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym przewidziany w związku z możliwością występowania spraw bardziej skomplikowanych czy też okresowo zwiększonego napływu wniosków. Organ może jednak wcześniej wydać decyzję – zarówno zgodną z wnioskiem, jak i korzystniejszą dla podatnika, czy też mniej korzystną bądź odmowną – albo postanowienie kończące postępowanie, a wówczas tryb milczącego załatwienia sprawy nie będzie miał zastosowania.

Zmiana ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa dotyczy każdego rodzaju podatku, stanowiącego dochód zarówno budżetu państwa, jak i jednostek samorządu terytorialnego, z tego względu jest niezbędne wprowadzenie ograniczenia takiego sposobu załatwienia wniosków w postaci określonej wysokości takiego umorzenia w roku podatkowym, którym zgodnie z art. 11 tej ustawy jest rok kalendarzowy (o ile dana ustawa podatkowa nie stanowi inaczej, jak np. w przypadku podatku dochodowego od osób prawnych). W tym celu przyjęto możliwość stosowania takiego trybu umorzenia w całości lub w części zaległości

podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej jedynie w ramach limitu odpowiadającego wysokości minimalnego wynagrodzenia obowiązującego na dzień złożenia wniosku przez podatnika. Wysokość limitu została ustalona przy uwzględnieniu, że stosownie do art. 67a § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa umorzenie zaległości podatkowej powoduje również umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub w takiej części, w jakiej została umorzona zaległość podatkowa. Limit ten został określony dla umorzeń wnioskowanych przez tego samego podatnika do jednego organu podatkowego w zakresie danego podatku – zatem w przypadku np. podatku od nieruchomości będzie to limit wnioskowanych w danym roku umorzeń do każdego z organów, w których właściwości znajdują się nieruchomości danego podatnika. Z uwagi na wysokość limitu, jak też na ocenę przez organ podatkowy przesłanki wystąpienia tak interesu podatnika jak i interesu publicznego, nie wprowadzono dodatkowych ograniczeń na wypadek np. zmiany właściwości miejscowej organu w trakcie roku podatkowego – organy Krajowej Administracji Skarbowej mają możliwość pozyskania informacji o ulgach udzielonych temu samemu podatnikowi przez organ poprzednio właściwy i mogą wziąć tę okoliczność pod uwagę przy rozstrzyganiu wniosku o umorzenie. Przyjęte rozwiązanie ma na celu uproszczenie postępowania w sprawach mniejszej wagi i ułatwienie dla podatników, a z drugiej strony ma zabezpieczyć interesy budżetu państwa lub jednostki samorządu terytorialnego.

Kierując się potrzebą zabezpieczenia interesów jednostek samorządu terytorialnego, w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa wprowadzono ponadto dodatkową przesłankę wyłączenia stosowania instytucji milczącego załatwienia sprawy, jaką jest odmowa wyrażenia zgody przez organ, którego zgoda jest wymagana do udzielenia ulgi. Należy bowiem zauważyć, że naczelnicy urzędów skarbowych pobierają także w przypadku części podatków (np. w przypadku podatku od spadków i darowizn oraz podatku od czynności cywilnoprawnych) podatki stanowiące dochody jednostek samorządu terytorialnego – w takich przypadkach umorzenia należności dokonuje naczelnik urzędu skarbowego, ale wyłącznie za zgodą przewodniczącego zarządu jednostki samorządu terytorialnego (art. 22 ustawy z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego). Wprowadzenie instytucji milczącego załatwienia sprawy nie może naruszać powyższej kompetencji organu jednostki samorządu terytorialnego – brak zgody tego organu uniemożliwia załatwienie sprawy zgodnie z wnioskiem, co jest istotą wprowadzanej instytucji, zatem należało wyłączyć w takim przypadku jej stosowanie.

Organ jednostki samorządu terytorialnego, którego stanowisko (zgoda bądź odmowa zgody) jest wymagane do rozpatrzenia wniosku o umorzenie dotyczącego ww. należności

stanowiących dochody jednostek samorządu terytorialnego, uwzględniono także przy konstruowaniu przesłanki wyłączenia milczącego załatwienia sprawy w przypadkach wprowadzenia czy ogłoszenia określonych stanów nadzwyczajnych. Siedziba tego organu może znajdować się na innym obszarze niż obszar, na którym znajduje się siedziba organu podatkowego, do którego złożono wniosek o umorzenie należności. Wyłączenie milczącego załatwienia sprawy nastąpi bez względu na to, na którym z tych obszarów (na jednym z nich czy też na obu) trwa wskazany stan nadzwyczajny. Oba organy muszą mieć bowiem zapewnioną możliwość rozpatrzenia sprawy – w zakresie swoich kompetencji.

Powiązane zmiany w ustawie z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego

Zmiany wprowadzane w ustawie z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego stanowią konsekwencję wprowadzenia milczącego załatwienia sprawy w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa w zakresie udzielania ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, o których mowa w art. 67a § 1 pkt 3 tej ustawy (umorzeń). Jak wskazano w uzasadnieniu zmian tej ustawy, w przypadku niektórych podatków stanowiących dochody jednostek samorządu terytorialnego umorzenia należności dokonuje naczelnik urzędu skarbowego, ale wyłącznie za zgodą przewodniczącego zarządu jednostki samorządu terytorialnego. Art. 22 ustawy z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego rozstrzyga, iż zgoda taka jest wydawana w formie postanowienia, na które nie przysługuje zażalenie. Możliwość milczącego załatwienia sprawy w wyznaczonym terminie 60 dni przez naczelnika urzędu skarbowego jest zatem uzależniona od sprawnego wydania rozstrzygnięcia (zgody albo odmowy zgody) przez przewodniczącego zarządu jednostki samorządu terytorialnego. Projekt wprowadza zatem instytucję milczącego załatwienia sprawy również w odniesieniu do tego rozstrzygnięcia – jeżeli w terminie 14 dni od dnia otrzymania wystąpienia naczelnika urzędu skarbowego przewodniczący zarządu jednostki samorządu terytorialnego nie wyda postanowienia, uznaje się, że zgoda została wyrażona milcząco. Przyjęty termin 14 dni uznano za wystarczający – jakkolwiek bowiem zakres rozpoznania sprawy przez przewodniczącego zarządu jednostki samorządu terytorialnego nie został określony w zmienianej ustawie, to jest on węższy niż wymagany od organu podatkowego, który powinien prowadzić postępowanie w sprawie udzielenia ulgi z zachowaniem zasad ogólnych postępowania podatkowego, w tym np. ponownie wystąpić do przewodniczącego zarządu jednostki samorządu terytorialnego w przypadku nieuwzględnienia

przez niego przy odmowie zgody istotnych okoliczności sprawy (tak w uzasadnieniu wyroku WSA w Gliwicach z dnia 14 maja 2025 r. I SA/GI 266/25).

Wprowadzono równocześnie odrębne wyłączenie tej instytucji w przypadkach wprowadzenia czy ogłoszenia określonych stanów nadzwyczajnych, tj. stanu klęski żywiołowej, stanu wyjątkowego, stanu epidemii albo stanu zagrożenia epidemicznego, jak również – przez odpowiednią zmianę ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi – w przypadkach wystąpienia powodzi na obszarze, na którym znajduje się siedziba organu. Należy zauważyć, że wyłączenie to jest też uwzględnione w analogicznym wyłączeniu milczącego załatwienia sprawy w sprawie „głównej” dotyczącej umorzenia danej należności wprowadzonym w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Powiązane zmiany w ustawie z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi

Zmiany wprowadzane w ustawie z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi stanowią uzupełnienie wyłączenia stosowania instytucji milczącego załatwienia sprawy w sprawach podatkowych w przypadkach wystąpienia stanów nadzwyczajnych, jakie w odniesieniu do stanu klęski żywiołowej, stanu wyjątkowego, stanu epidemii albo stanu zagrożenia epidemicznego wprowadzono bezpośrednio w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym, ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa oraz ustawie z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Zastosowanie tożsamego rozwiązania legislacyjnego w przypadku powodzi nie było możliwe z uwagi na szczególną konstrukcję ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi, w której określone rozwiązania uregulowane w tej ustawie są stosowane w zakresie określonym w rozporządzeniu wydany na podstawie art. 1 ust. 2 tej ustawy w odniesieniu do danego przypadku powodzi. Zgodnie z przyjętą w zmienianej ustawie konstrukcją jej regulacji dodano zatem nowe regulacje w art. 9a tej ustawy, w których określono nowy środek w postaci wyłączenia stosowania:

- 1) w sprawach umorzenia zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej – przepisów art. 67a § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa oraz art. 22 ust. 1a ustawy z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (wyłączenie takie powinno być stosowane łącznie bez względu na

to, czy powódź dotyczy obszaru, na którym ma siedzibę tylko organ podatkowy, tylko przewodniczący zarządu jednostki samorządu terytorialnego czy też oba te organy);

2) w sprawach przyznania zwolnień i ulg określonych w art. 12 ust. 1 pkt 3–7 i ust. 6 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym – przepisu art. 13d ust. 2a tej ustawy.

W obu przypadkach uwzględniono dodatkowy okres wyłączenia wynoszący 14 dni analogicznie do regulacji art. 9a ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi, jednak należy zauważyć, że w przypadku powodzi – odmiennie od przypadków innych sytuacji nadzwyczajnych – zarówno o zastosowaniu, jak i o okresie zastosowania danego środka (w tym przypadku – wyłączenia milczącego załatwienia sprawy) rozstrzyga rozporządzenie wydane na podstawie art. 1 ust. 2 tej ustawy. Pozwala to na dostosowanie okresu ewentualnego wyłączenia do danego przypadku powodzi (jej zakresu i wywołanych nią skutków).

3. Ustawa z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych.

W ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych proponuje się doprecyzowanie artykułu, który określa wydawanie decyzji w sprawach rekultywacji i zagospodarowania terenu. W szczególności proponuje się wskazanie co zawiera decyzja o ustaleniu kierunku rekultywacji oraz decyzja o uznaniu rekultywacji za zakończoną, przesądzenie, że wskazanie granic obszaru, na którym ma być i na którym została przeprowadzona rekultywacja, następuje na mapie sytuacyjno-wysokościowej, z oznaczeniem terenu objętego rekultywacją i wskazaniem poszczególnych kierunków rekultywacji, a także wskazanie, że niewydanie niezbędnych do wydania ww. decyzji opinii przez dyrektora właściwego terenowo okręgowego urzędu górniczego – w odniesieniu do działalności górniczej, dyrektora regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych lub dyrektora parku narodowego – w odniesieniu do gruntów o projektowanym leśnym kierunku rekultywacji oraz wójta (burmistrza, prezydenta miasta) – w terminie 30 dnia od dnia wpłynięcia wniosku o wydanie opinii traktuje się jako brak zastrzeżeń, aby brak opinii ww. organów w przewidzianym terminie nie wstrzymywał wydania decyzji w sprawach rekultywacji i zagospodarowania terenu.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych rekultywacja gruntów to nadanie lub przywrócenie gruntom zdegradowanym albo zdewastowanym wartości użytkowych lub przyrodniczych przez właściwe ukształtowanie rzeźby terenu, poprawienie właściwości fizycznych i chemicznych, uregulowanie stosunków

wodnych, odtworzenie gleb, umocnienie skarp oraz odbudowanie lub zbudowanie niezbędnych dróg. Natomiast przez zagospodarowanie gruntów rozumie się rolnicze, leśne lub inne użytkowanie gruntów zrekultywowanych.

4. Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

Zmiany w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym mają na celu wprowadzenie instytucji milczącego zakończenia postępowania w sprawach wydawania zezwolenia na używanie pojazdu jako uprzywilejowanego przez jednostkę, jeżeli pojazd jest używany w związku z ratowaniem życia lub zdrowia ludzkiego. Zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 12 zezwolenia takie wydawane są przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Należy zaznaczyć, że zezwolenia wydawane są dla pojazdów, które jeszcze przed wystąpieniem z wnioskiem o wydanie zezwolenia, używane są przez jednostki w związku z ratowaniem życia lub zdrowia ludzkiego (jednakże bez uprzywilejowania w ruchu drogowym). W latach 2022–2025 (dane za 2025 r. obejmują okres od dnia 1 stycznia do dnia 8 grudnia 2025 r.) wydano 1771 zezwoleń (w tym w poszczególnych latach: w 2022 r. – 381, w 2023 r. – 339, w 2024 r. – 477, a do dnia 8 grudnia 2025 r. – 574). W latach 2022–2025 wydano 129 odmów udzielenia zezwolenia (w tym w poszczególnych latach: w 2022 r. – 30, w 2023 r. – 32, w 2024 r. – 30, a do dnia 8 grudnia 2025 r. – 37). Średni czas trwania postępowania wynosi około 60 dni. Na potrzeby umożliwienia załatwienia tych spraw również milcząco, w projekcie określono zakres danych wymaganych we wniosku o wydanie zezwolenia na używanie pojazdu jako uprzywilejowanego, jak i określono katalog wymaganych dokumentów w celu dostarczenia organowi niezbędnych informacji potrzebnych do rozpatrzenia wniosku już na etapie jego złożenia. W projekcie określono termin, w jakim minister właściwy do spraw wewnętrznych wydaje zezwolenie, a także wprowadzono zasadę, zgodnie z którą niewydanie przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie w wyznaczonym terminie (60 dni od dnia otrzymania wniosku) będzie uznawane za wydanie zezwolenia na używanie pojazdu jako uprzywilejowanego dla pojazdu określonego we wniosku.

5. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami proponuje się dodanie zmiany polegającej na wskazaniu, że w przypadku podziału nieruchomości opinia wójta, burmistrza albo prezydenta miasta w zakresie zgodności proponowanego podziału nieruchomości z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego,

a w przypadku braku tego planu – w zakresie spełnienia warunków, o których mowa w art. 94 ust. 1 tej ustawy, jest wydawana na wniosek osoby, która ma interes prawny w dokonaniu tego podziału. Postanowienie opiniujące wstępny projekt podziału jest etapem postępowania podziałowego, w toku którego organ dokonuje oceny spełnienia przesłanki dopuszczalności podziału. Organ opiniując podział nieruchomości jest uprawniony do oceny, czy podział jest dopuszczalny, w tym między innymi czy jest zgodny z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W procedurze opiniowania projektu podziału organ administracji musi zatem uwzględnić przeznaczenie terenu określone w miejscowym planu zagospodarowania przestrzennego i z tego punktu widzenia ocenić, czy projekt wpisuje się w przyjęte ustalenia, a także ocenia możliwość zagospodarowania wydzielonych części gruntu. W sytuacji gdy organ pozytywnie zaopiniuje podział, właściciel nieruchomości uzyskuje poczucie pewności prawnej oraz może podjąć racjonalną ekonomicznie decyzję o zleceniu usług geodezyjnych. Z kolei w przypadku opinii negatywnej wnioskodawca może odstąpić od podziału w celu uniknięcia kosztów

6. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym.

W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym proponuje się dodanie regulacji usprawniającej procedurę wydawania zezwoleń na wykonywanie przewozów regularnych i przewozów regularnych specjalnych w krajowym transporcie drogowym wymagających uzgodnienia – są to zezwolenia określone w art. 18 ust. 1 pkt 1 lit. d¹–g tej ustawy. Przewozem regularnym jest publiczny przewóz osób i ich bagażu w określonych odstępach czasu i określonymi trasami, na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym i w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe (Dz. U. z 2024 r. poz. 1262). Natomiast przewozem regularnym specjalnym jest niepubliczny przewóz regularny określonej grupy osób, z wyłączeniem innych osób.

Usprawnienie przedmiotowej procedury polega na doprecyzowaniu, że uzgodnienie planowanego przebiegu linii komunikacyjnej, które jest wymagane przy wydawaniu ww. zezwoleń, uważa się za dokonane w przypadku niezajęcia stanowiska przez organ uzgadniający w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o uzgodnienie. Pozwoli to na wydawanie przedmiotowych zezwoleń po upływie terminu przewidzianego na uzgodnienie.

7. Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

Projektowane zmiany dotyczą uzupełnienia ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami o regulacje związane usprawnieniem procesu wpisu pojazdu

zabytkowego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym do ewidencji zabytków. Zmiana polega na dodaniu w art. 10 ww. ustawy ust. 1a i 1b, które wprowadzają mechanizm milczącego zakończenia postępowania w zakresie wpisu pojazdu zabytkowego do ewidencji zabytków, co ma uprościć i przyspieszyć procedurę rejestracji pojazdów zabytkowych, zwłaszcza w przypadkach niespornych. Projektowana zmiana ma charakter deregulacyjny i ukierunkowany na usprawnienie procedury administracyjnej, którą jest wpis pojazdu zabytkowego do ewidencji zabytków (stanowiący jeden z etapów procedury związanej z rejestracją takiego pojazdu). Takie usprawnienie będzie miało pozytywny wpływ na wspomnianą procedurę, zwłaszcza w sytuacji, w której do wniosku jest dołączana pełna oraz szczegółowa dokumentacja (opinia rzeczoznawcy, dokumenty techniczne, fotografie itp.) i tym samym rozstrzygnięcie wniosku nie rodzi konieczności przeprowadzania dodatkowego postępowania dowodowego. Innymi słowy wprowadzenie projektowanych rozwiązań może doprowadzić do zmniejszenia obciążeń wojewódzkich konserwatorów zabytków (zwłaszcza w przypadkach tych wniosków, których treść oraz załączona dokumentacja nie budzą wątpliwości w zakresie ich zasadności), którzy nie będą musieli (w takich oczywistych przypadkach) każdorazowo wydawać decyzji administracyjnej. W konsekwencji wprowadzenie projektowanej zmiany wpłynęłoby także na skrócenie czasu rozpatrywania bardziej skomplikowanych spraw.

Należy podkreślić, że celem proponowanych regulacji jest nie tylko usprawnienie jednego z elementów procesu rejestracji pojazdów zabytkowych (wpis do ewidencji zabytków) ale w dalszej perspektywie jest nim także dążenie do popularyzacji i ochrony dziedzictwa motoryzacyjnego. Warto także odnotować, że wprowadzenie milczącego zakończenia postępowania w procedurze rejestracji pojazdu zabytkowego nie wyłącza możliwości reagowania wojewódzkich konserwatorów zabytków w przypadku, gdy będą oni mieć jakiegokolwiek wątpliwości co do konkretnego wniosku o wpis konkretnego pojazdu do ewidencji zabytków. Proponowane przepisy przyznają bowiem *ex lege* wojewódzkiemu konserwatorowi zabytków termin 60 dni na wydanie decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie wpisu pojazdu zabytkowego do ewidencji zabytków i tym samym nie osłabiają jego działań ukierunkowanych na ochronę zabytków ruchomych, do których należą także pojazdy zabytkowe.

W zakresie regulacji intertemporalnych proponuje się, aby do spraw o wpis pojazdu zabytkowego do wojewódzkiego rejestru zabytków, które zostały wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosować przepisy dotychczasowe.

8. Ustawa z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej

Zmiana w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej obejmuje doprecyzowanie przedmiotu opłaty skarbowej w sprawach załatwianych milcząco przez uregulowanie – w ramach regulacji art. 1 tej ustawy określającej przedmiot opłaty skarbowej, jakim jest m.in. „dokonanie czynności urzędowej” i „wydanie zezwolenia (pozwolenia, koncesji)” – terminu takiego „dokonania czynności urzędowej” i „wydania zezwolenia (pozwolenia, koncesji)” w sprawach załatwianych milcząco. Projektowana regulacja przenosi na grunt regulacji ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej rozwiązanie wynikające z obowiązującego art. 122c Kpa, który określa termin milczącego załatwienia sprawy (następuje ono w dniu następującym po dniu, w którym upływa termin przewidziany do wydania decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie albo wniesienia sprzeciwu, a w przypadku gdy organ przed upływem terminu do załatwienia sprawy zawiadomi stronę o braku sprzeciwu – w dniu doręczenia tego zawiadomienia).

Dodatkowo w kontekście art. 9 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, który przewiduje zwrot opłaty skarbowej (na wniosek), jeżeli mimo jej zapłacenia nie dokonano czynności urzędowej bądź nie wydano zezwolenia (pozwolenia, koncesji), należy zauważyć, że w przypadku milczącego załatwienia sprawy bezsprzecznie dochodzi do jej załatwienia (zgodnie z wnioskiem zainteresowanego), w tym wydania zezwolenia, przyjęcia zgłoszenia czy nadania uprawnień. Organ rozstrzygający sprawę w sposób milczący jest przy tym zobowiązany do przeprowadzenia takiego samego postępowania, jak w przypadkach, w których formalnie wydał w danej sprawie decyzję, i do rozstrzygnięcia tej sprawy. Projektowane doprecyzowanie art. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej niezależnie od sprecyzowania momentu dokonania czynności urzędowej czy wydania zezwolenia usunie także ewentualne wątpliwości co do tożsamości milczących rozstrzygnięć z rozstrzygnięciami w sprawie załatwionej przez wydanie formalnej decyzji. Przypadki milczącego załatwienia sprawy zostaną bowiem bezpośrednio uregulowane w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej.

9. Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko

Projekt przewiduje możliwość przeniesienia na inny podmiot decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach Projektowane rozwiązanie jest wzorowane na przepisach art. 189 i art. 193 ust. 5 ustawy – Prawo ochrony środowiska. Przenoszenie praw i obowiązków wynikających z

decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach będzie się odbywać z mocy prawa. Wskazany przepis wyraźnie wskazuje, iż decyzja administracyjna nie wygasa, jeżeli nastąpiło przejęcie praw i obowiązków

Projektowana zmiana w art. 72 ustawy ma na celu usprawnienie procesu inwestycyjnego w przypadku konieczności potwierdzenia aktualności warunków jego realizacji określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku gdy od dnia jej wydania upłynęło nie mniej niż 5 lat. Kwestię tę reguluje art. 72 ust. 4a ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Aktualność warunków potwierdza organ w drodze postanowienia, na które służy zażalenie. Proponuje się wprowadzić rozwiązanie polegające na milczącym potwierdzeniu aktualności przedmiotowych warunków w przypadku gdy organ nie wyda postanowienia w terminie 90 dni od dnia złożenia wniosku w tej sprawie, ale tylko gdy został złożony kompletny, poprawny wniosek, w przeciwnym bowiem przypadku organ będzie zgłaszał sprzeciw.

W obecnym stanie prawnym, przepisy dotyczące przeniesienia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na inne podmioty nie są wystarczająco sprecyzowane, co prowadzi do licznych wątpliwości interpretacyjnych. W projekcie przewiduje się doprecyzowanie przesłanki dotyczących przeniesienia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na inne podmioty. Przewiduje się wprowadzenie przepisów umożliwiających przeniesienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jedynie w całości na rzecz innego podmiotu albo podmiotów pod warunkiem ich odpowiedzialności solidarnej za wykonanie i respektowanie postanowień tej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W obecnym stanie prawnym, przepisy ustawy ooś nakładają obowiązek informowania organu prowadzącego postępowanie o zbyciu lub przeniesieniu prawa własności lub użytkowania wieczystego w stosunku do nieruchomości znajdujących w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia. Powyższy obowiązek jest w istocie przepisem „martwym”, gdyż strony postępowania nie mają interesu w tym, aby takowych zgłoszeń dokonywać, a konsekwencje braku takiego zgłoszenia nie powinny obejmować nabywcę.

W związku z zaistniałym problemem nierespektowania obowiązków wynikających z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach planuje się rozszerzyć krąg podmiotów zobligowanych do przestrzegania postanowień wynikających z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a przede wszystkim zapewnić ustawową ciągłość ich przestrzegania mimo zmian praw właścicielskich przedsięwzięcia realizowanego lub zrealizowanego.

10. Ustawa z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych.

Zmiany w ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych mają na celu wprowadzenie instytucji milczącego zakończenia postępowania w sprawach wydawania zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej w przypadku imprezy masowej artystyczno-rozrywkowej. Impreza masowa artystyczno-rozrywkowa to impreza o charakterze artystycznym, rozrywkowym lub zorganizowane publiczne oglądanie przekazu telewizyjnego na ekranach lub urządzeniach umożliwiających uzyskanie obrazu o przekątnej przekraczającej 3 m, która ma się odbyć:

- 1) na stadionie, w innym obiekcie niebędącym budynkiem lub na terenie umożliwiającym przeprowadzenie imprezy masowej, na których liczba udostępnionych przez organizatora miejsc dla osób, ustalona zgodnie z przepisami prawa budowlanego oraz przepisami dotyczącymi ochrony przeciwpożarowej, wynosi nie mniej niż 1000,
- 2) w hali sportowej lub w innym budynku umożliwiającym przeprowadzenie imprezy masowej, w których liczba udostępnionych przez organizatora miejsc dla osób, ustalona zgodnie z przepisami prawa budowlanego oraz przepisami dotyczącymi ochrony przeciwpożarowej, wynosi nie mniej niż 500.

W projekcie określono zakres danych wymaganych we wniosku o wydanie zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej w przypadku imprezy masowej artystyczno-rozrywkowej, a także wprowadzono zasadę, zgodnie z którą niewydanie przez organ decyzji w ustawowym terminie (będzie uznawane za milczące załatwienie sprawy w rozumieniu przepisów działu II rozdziału 8a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kpa. Aby można było uznać żądanie strony, we wniosku wprowadzono dane wynikające z treści zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej – warunki przeprowadzenia imprezy masowej, w tym miejsce jej przeprowadzenia, czas jej rozpoczęcia i zakończenia, maksymalną liczbę osób, które mogą w niej uczestniczyć, liczbę członków służby porządkowej oraz służby informacyjnej, ustaloną zgodnie z art. 6 ust. 2 oraz informację o zainstalowaniu urządzeń rejestrujących obraz i dźwięk, o których mowa w art. 11.

Zgodnie z projektowaną regulacją z dniem następującym po upływie wspomnianego wyżej terminu do wydania decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1 nowelizowanej ustawy, uznaje się, że organizatorowi zostało wydane zezwolenie na przeprowadzenie imprezy masowej w przypadku imprezy masowej artystyczno-rozrywkowej zgodnie z warunkami, które określił we wniosku (warunki przeprowadzenia imprezy masowej). W odróżnieniu od przepisów Kpa organ został zobligowany do wydania zaświadczenia o milczącym załatwieniu sprawy (zgodnie z Kpa organ czyni to na wniosek).

Pozostałe zmiany mają charakter porządkujący:

- 1) zakłada się wyłączenie z dokumentów dołączanych do wniosku o wydanie zezwolenia na imprezę masową informacji o zainstalowanych urządzeniach rejestrujących obraz i dźwięk, o których mowa w art. 11, gdyż w przypadku imprezy masowej artystyczno-rozrywkowej ta informacja będzie wskazana we wniosku;
- 2) doprecyzowano, że kontrola zgodności imprezy masowej w przypadku imprezy przeprowadzanej na podstawie art. 29a ust. 1, będzie dokonywana pod względem zgodności imprezy z warunkami określonymi przez organizatora we wniosku i w dokumentach do niego dołączonych; niespełnienie tych warunków uprawnia organ do wydania decyzji o przerwaniu imprezy masowej (zmiana art. 31);
- 3) przepis upoważniający organ do wydania decyzji o zakazie przeprowadzenia imprezy masowej, jeżeli po wydaniu zezwolenia stwierdzi, że zostały naruszone warunki bezpieczeństwa dające podstawę do jego wydania, uzupełniono o możliwość wydania takiej decyzji w trybie milczącego zakończenia postępowania (zmiana art. 32);
- 4) doprecyzowano przepis karny zakładający penalizację organizowania imprezy masowej niezgodnie z warunkami określonymi we wniosku o wydanie zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej i załączonych do niego dokumentach w przypadku, o którym mowa w art. 29a (zmiana art. 58 ust. 1).

11. Zmiany w ustawach regulujących obowiązek wpisu do rejestrów działalności regulowanej: ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, ustawa z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu oraz ustawa z dnia 14 kwietnia 2023 r. o konsumenckiej pożyczce lombardowej

Jak wskazano w części ogólnej uzasadnienia projekt wprowadza zmiany niektórych przepisów dotyczących działalności gospodarczej wykonywanej jako działalność regulowana w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców przez określenie – wzorem innych obowiązujących regulacji, np. art. 13 ust. 4 i 4a ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe czy art. 17ba ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe – skutku prawnego niedokonania w terminie wpisu do rejestru działalności regulowanej mimo niewydania decyzji o odmowie wpisu do rejestru. Przewiduje się, że w takiej sytuacji złożony kompletny wniosek o wpis do rejestru będzie uważany za zaakceptowany, a wnioskodawca w wyznaczonym terminie będzie mógł rozpocząć wykonywanie działalności.

Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych

Zmiany w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych obejmują określenie skutku niedokonania w terminie wpisu do rejestru działalności regulowanej, jakim będzie umożliwienie rozpoczęcia wykonywania działalności mimo braku wpisu. Zmieniana ustawa reguluje m.in. wykonywanie działalności obejmującej świadczenie usług płatniczych.

Wykonywanie takiej działalności w zakresie:

- 1) świadczenia wyłącznie usługi dostępu do informacji o rachunku,
- 2) usług płatniczych w charakterze małej instytucji płatniczej (małą instytucją płatniczą jest osoba fizyczna, osoba prawną oraz jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, wpisana do rejestru dostawców i wydawców pieniądza elektronicznego, prowadząca działalność w zakresie usług płatniczych, z wyjątkiem świadczenia usługi inicjowania transakcji płatniczej i dostępu do informacji o rachunku. Ponadto średnia całkowita kwota transakcji płatniczych z poprzednich 12 miesięcy wykonanych przez małą instytucję płatniczą, w tym przez agentów, za pośrednictwem których świadczy ona usługi płatnicze, nie może przekraczać kwoty stanowiącej równowartość 1 500 000 euro miesięcznie),
- 3) usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych – jest działalnością regulowaną.

Przepisy ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych wdrażają w tym zakresie dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającą dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającą dyrektywę 2007/64/WE (Dz. Urz. UE L 337 z 23.12.2015, str. 35, z późn. zm.), która w art. 32 i art. 33, w odniesieniu do podmiotów świadczących niektóre usługi płatnicze w ograniczonym zakresie, przewiduje fakultatywne bądź obligatoryjne zwolnienia ze stosowania m.in. procedury podejmowania działalności dostawcy usług płatniczych wyłącznie na podstawie uzyskanego zezwolenia. Zwolnienia te nie obejmują jednak wymogu rejestracji podmiotu korzystającego ze zwolnienia (art. 14 ww. dyrektywy) ani konieczności spełnienia określonych dla tych podmiotów warunków podjęcia lub wykonywania działalności.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych podjęcie działalności regulowanej wymaga wpisu do odpowiednio:

- 1) rejestru dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku,
- 2) rejestru małych instytucji płatniczej,
- 3) rejestru biur usług płatniczych

– które są częścią rejestru dostawców i wydawców pieniądza elektronicznego uregulowanego w dziale VIII tej ustawy.

Organem prowadzącym ten rejestr jest Komisja Nadzoru Finansowego, która dokonuje wpisu do właściwego rejestru działalności regulowanej w terminie 3 miesięcy od dnia wpływu kompletnego wniosku o wpis. W przypadku wniosku o wpis do rejestru biur usług płatniczych termin ten wynosi 14 dni. Dzień dokonania wpisu do rejestru uważa się za dzień rozpoczęcia działalności objętej wpisem.

Proponuje się uzupełnienie regulacji art. 117b, art. 117k oraz art. 119a ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych o jednoznaczne rozstrzygnięcie sytuacji niedokonania w terminie wpisu do rejestru, gdy nie wydano decyzji o odmowie wpisu. Złożony wniosek wywoła w takim przypadku skutek prawny mimo braku dokonania wpisu. W związku z przypadkami składania wniosków o wpis niekompletnych bądź zawierających błędy lub dane niewystarczające do oceny wniosku o wpis proponuje się równocześnie jednoznaczne uregulowanie sytuacji, w których niezbędne jest wezwanie wnioskodawcy do uzupełnienia złożonej dokumentacji. W takich przypadkach termin na dokonanie wpisu będzie liczony od dnia wpływu do organu prowadzącego rejestr kompletnej dokumentacji – przy czym wnioskodawca zostanie powiadomiony o terminie wpływu kompletnego wniosku, aby mógł ustalić, w jakim ostatecznie terminie złożony przez niego wniosek zostanie rozstrzygnięty. Równocześnie nie ulega zmianie art. 141 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, zgodnie z którym odmowa wpisu do rejestru może nastąpić w szczególności, jeżeli wniosek jest niekompletny i nie został uzupełniony w wyznaczonym terminie lub dane zawarte we wniosku są niezgodne ze stanem faktycznym. W razie bezskuteczności wezwania do uzupełnienia wniosku o wpis organ może zatem – stosownie do konkretnej sytuacji – ponowić takie wezwanie albo rozstrzygnąć o odmowie wpisu. Jeżeli jednak dokumentacja zostanie uzupełniona, o czym wnioskodawca zostanie powiadomiony, a w terminie 3 miesięcy od takiego uzupełnienia wpis nie zostanie dokonany ani nie zostanie wydana decyzja o odmowie wpisu, nastąpi wprowadzany skutek uznania wpisu za dokonany.

Określony w dodawanych regulacjach skutek rozpoczęcia działalności mimo braku wpisu do rejestru nastąpi po upływie odpowiednio 4 miesięcy albo 45 dni od dnia wpływu wniosku, a zatem po upływie dodatkowego miesiąca (31 dni) od upływu terminu na dokonanie wpisu. Ten dodatkowy okres po upływie terminu na dokonanie wpisu albo odmowę wpisu powinien z jednej strony zapewnić możliwość doręczenia ewentualnej decyzji o odmowie wpisu (wydanej w terminie), a z drugiej strony – umożliwić wnioskodawcy ewentualne wycofanie wniosku o wpis. Wprowadzony skutek nie nastąpi zatem, jeżeli najpóźniej w

ostatnim dniu roboczym poprzedzającym dzień jego powstania przedsiębiorca zrezygnuje z wykonywania danej działalności i wycofa złożony wniosek. Należy bowiem zauważyć, że rozpoczęcie wykonywania działalności w charakterze dostawcy świadczącego wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku, małej instytucji płatniczej czy biura usług płatniczych wiąże się także z rozpoczęciem stosowania wobec danego przedsiębiorcy obowiązków określonych w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, w tym ponoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru. Zasadne jest zatem swego rodzaju potwierdzenie aktualności (w szczególności w sytuacjach uzupełniania złożonej dokumentacji) zamiaru przedsiębiorcy rozpoczęcia wykonywania danej działalności, dla którego również przyjęto formę milczącą (niewycofanie wniosku). Po upływie terminu na wycofanie wniosku organ prowadzący rejestr będzie miał możliwość wykonania nałożonego na niego równocześnie obowiązku niezwłocznego uzupełnienia wpisów w prowadzonym rejestrze, tak aby zapewnić aktualność rejestru.

Z uwagi na szczególnie moment rozpoczęcia w tych przypadkach działalności w charakterze dostawcy świadczącego wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku, małej instytucji płatniczej czy biura usług płatniczych uzupełniono także zakres danych wpisywanych do rejestrów takich dostawców. W przypadku rozpoczęcia danej działalności zgodnie z wprowadzanymi regulacjami, w dniu następującym po upływie wskazanych w ustawie terminów, w rejestrze będzie wskazywana także data rozpoczęcia danej działalności (w przypadku pozostałych dostawców wpisanych do rejestru w zwykłym trybie datą rozpoczęcia działalności jest data dokonania wpisu do rejestru). Obowiązek organu prowadzącego rejestr niezwłocznego uzupełnienia wpisu w tym rejestrze oraz dodatkowa informacja o dacie rozpoczęcia działalności ujawniona w rejestrze mogą być istotne w szczególności dla potencjalnych klientów takich dostawców usług płatniczych zainteresowanych weryfikacją ich statusu prawnego i potwierdzeniem prawa do wykonywania przez nich danej działalności.

Ustawa z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Zmiany w ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu obejmują określenie skutku niedokonania w terminie wpisu do rejestru działalności regulowanej, jakim będzie umożliwienie rozpoczęcia wykonywania działalności mimo braku wpisu. Zmieniana ustawa reguluje m.in. wykonywanie działalności gospodarczej obejmującej świadczenie usług, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 16 tej ustawy, czyli określonych usług umożliwiających funkcjonowanie innych podmiotów, polegających na

tworzeniu osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, pełnieniu funkcji członka zarządu lub umożliwianiu innej osobie pełnienia tego rodzaju funkcji w takim podmiocie, zapewnianiu takiemu podmiotowi siedziby, adresu prowadzenia działalności lub adresu korespondencyjnego oraz innych pokrewnych usług, działaniu lub umożliwieniu innej osobie działania jako powiernik trustu, który powstał w drodze czynności prawnej, a także na działaniu lub umożliwieniu innej osobie działania jako osoba wykonująca prawa z akcji lub udziałów na rzecz podmiotu innego niż spółka notowana na rynku regulowanym podlegającym wymogom dotyczącym ujawniania informacji zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub podlegająca równoważnym standardom międzynarodowym (zwanej dalej „działalnością na rzecz spółek lub trustów”). Przedsiębiorca wykonujący działalność na rzecz spółek lub trustów jest instytucją obowiązaną w rozumieniu ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, a zatem jest zobligowany do stosowania środków bezpieczeństwa finansowego wobec swoich klientów oraz do wykonywania innych obowiązków określonych w tej ustawie. Zgodnie z art. 47 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz. Urz. UE L 141 z 05.06.2015, str. 73, z późn. zm.) podmioty świadczące wskazane wyżej usługi muszą podlegać obowiązkowi uzyskania zezwolenia albo rejestracji, a właściwy organ musi być zobowiązany do zapewnienia, by osoby, które zajmują stanowiska kierownicze w tych podmiotach lub są ich beneficjentami rzeczywistymi, były osobami spełniającymi wymogi dotyczące kompetencji i reputacji. Wymagania te wdrożono przez rozstrzygnięcie w art. 129a ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu o wykonywaniu działalności na rzecz spółek lub trustów jako działalności regulowanej wymagającej wpisu do rejestru działalności na rzecz spółek lub trustów. Zgodnie z art. 129f ust. 3 tej ustawy właściwy organ (którym jest minister właściwy do spraw finansów publicznych albo wyznaczony organ Krajowej Administracji Skarbowej) dokonuje wpisu podmiotu do tego rejestru w terminie 14 dni od dnia wpływu wniosku o wpis wraz z oświadczeniem o kompletności i zgodności z prawdą zawartych w nich danych oraz o spełnieniu warunków wykonywania działalności na rzecz spółek lub trustów. Proponuje się uzupełnienie tej regulacji o jednoznaczne rozstrzygnięcie sytuacji niedokonania w terminie wpisu do rejestru, gdy nie wydano decyzji o odmowie wpisu. Złożony wniosek wywoła w takim przypadku skutek prawny mimo braku dokonania wpisu. W związku z

przypadkami składania wniosków o wpis niekompletnych bądź zawierających błędy proponuje się równocześnie jednoznaczne uregulowanie sytuacji, w których niezbędne jest wezwanie wnioskodawcy do uzupełnienia złożonej dokumentacji. W takich przypadkach termin na dokonanie wpisu będzie liczony od dnia wpływu do organu prowadzącego rejestr kompletnej dokumentacji. Analogicznie do zmian w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych nie wprowadzono przy tym zmiany art. 129g pkt 1 tej ustawy rozstrzygającego o odmowie wpisu do rejestru, jeżeli w wniosek jest niekompletny i nie został uzupełniony w wyznaczonym terminie.

Określony w dodawanej regulacji skutek rozpoczęcia działalności mimo braku wpisu do rejestru nastąpi po upływie 45 dni od dnia wpływu wniosku albo uzupełnionego wniosku. Dodatkowy okres po upływie terminu na dokonanie wpisu albo odmowę wpisu (31 dni) powinien z jednej strony zapewnić możliwość doręczenia ewentualnej decyzji o odmowie wpisu (wydanej w terminie), a z drugiej strony – umożliwić wnioskodawcy ewentualne wycofanie wniosku o wpis. Wyłączenie wystąpienia skutku w przypadku wycofania wniosku uregulowano analogicznie do zmian w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych. W podobny do przewidzianego w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych sposób uzupełniono także zakres danych w rejestrze tej działalności regulowanej. Z względu na odmienny sposób funkcjonowania tego rejestru nie wprowadzono natomiast w tym przypadku obowiązku powiadamiania o terminie wpływu uzupełnionego wniosku oraz obowiązku niezwłocznego uzupełnienia wpisu przez organ prowadzący rejestr ani domniemania legalności działalności do czasu tego uzupełnienia.

Ustawa z dnia 14 kwietnia 2023 r. o konsumenckiej pożyczce lombardowej.

Zmiany w ustawie z dnia 14 kwietnia 2023 r. o konsumenckiej pożyczce lombardowej obejmują określenie skutku niedokonania w terminie wpisu do rejestru działalności regulowanej, jakim będzie umożliwienie rozpoczęcia wykonywania działalności mimo braku wpisu. Zmieniana ustawa reguluje wykonywanie działalności lombardowej jako działalności regulowanej wymagającej wpisu do rejestru przedsiębiorców wykonujących działalność lombardową prowadzonego przez Komisję Nadzoru Finansowego. Zgodnie z art. 39 ust. 4 tej ustawy wpis jest dokonywany w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku, a zgodnie z art. 37 ust. 2 tej ustawy dzień dokonania wpisu uważa się za dzień rozpoczęcia działalności przez przedsiębiorcę wykonującego działalność lombardową.

W podobny do przewidzianego w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych sposób uregulowano sytuacje, w których niezbędne jest wezwanie przedsiębiorcy

do uzupełnienia złożonej dokumentacji oraz określono skutek niedokonania w terminie wpisu albo niewydania decyzji o odmowie wpisu do rejestru – zgodnie z dodaną regulacją art. 39 ust. 6a ustawy złożony albo uzupełniony wniosek wywoła skutek prawny mimo braku dokonania wpisu. Skutek ten nastąpi po upływie 45 dni od dnia otrzymania wniosku przez Komisję Nadzoru Finansowego. Dodatkowy okres po upływie terminu na dokonanie wpisu albo odmowę wpisu (31 dni) powinien z jednej strony zapewnić możliwość doręczenia ewentualnej decyzji o odmowie wpisu (wydanej w terminie), a z drugiej strony – umożliwić przedsiębiorcy ewentualne wycofanie wniosku o wpis. Wyłączenie wystąpienia skutku w przypadku wycofania wniosku uregulowano analogicznie do zmian w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych. W podobny do przewidzianego ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych sposób uzupełniono także zakres danych w rejestrze tej działalności regulowanej.

Z uwagi na powiązanie dokonania wpisu do rejestru z nadaniem przedsiębiorcy numeru rejestrowego, którego nie może on określić samodzielnie, Komisja Nadzoru Finansowego została zobowiązana w dodanym w art. 39 ust. 6b ustawy do niezwłocznego dokonania tego wpisu (zamieszczenia danych w rejestrze), a do dnia dokonania tego wpisu przyjmuje się, że działalność jest wykonywana na podstawie wpisu. Nie powstanie zatem przesłanka odpowiedzialności przedsiębiorcy za wykroczenie określone w art. 45 ustawy obejmująca dokonanie określonych czynności bez wymaganego wpisu do rejestru. Równocześnie, biorąc pod uwagę, że termin, po upływie którego przedsiębiorca rozpoczyna wykonywanie działalności lombardowej (a zatem jest także objęty obowiązkiem ciążącym na takim przedsiębiorcy), jest liczony od dnia otrzymania przez Komisję Nadzoru Finansowego wniosku albo uzupełnionego wniosku, uzupełniono regulację art. 39 ust. 1 ustawy o wymóg zapewnienia przez system teleinformatyczny, za pośrednictwem którego są składane wnioski o wpis, udostępnienia wnioskodawcy informacji o dniu otrzymania tego wniosku.

Projekt wprowadza zmiany niektórych przepisów dotyczących działalności gospodarczej wykonywanej jako działalność regulowana w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców. Działalność regulowana jest jedną z form reglamentacji działalności gospodarczej – obok wymogu uzyskania koncesji oraz wymogu uzyskania zezwolenia. Rozpoczęcie wykonywania działalności regulowanej jest uzależnione od spełnienia warunków wykonywania danej działalności określonych w ustawie przewidującej taką formę reglamentacji działalności gospodarczej oraz uzyskania wpisu do właściwego rejestru działalności regulowanej. Procedura uzyskania wpisu jest analogiczna do instytucji milczącego

załatwienia sprawy. Zgodnie z art. 43 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców uzyskanie wpisu do rejestru działalności regulowanej następuje na podstawie wniosku i oświadczenia o spełnieniu warunków wymaganych prawem do wykonywania działalności, chyba że organ prowadzący ten rejestr w drodze decyzji odmówi wpisu do rejestru. Ustawy przewidujące prowadzenie danej działalności mogą jednak określać dodatkowe przesłanki odmowy wpisu bądź wprowadzać szczególne regulacje przy określeniu trybu uzyskiwania wpisu do rejestru. Po dokonaniu przeglądu takich ustaw w projekcie zaproponowano zmiany tych przepisów, które zostały ocenione jako nadmiernie utrudniające podejmowanie działalności gospodarczej. Projektowane zmiany mają na celu zwiększenie pewności podejmowania działalności regulowanej w przypadkach, w których wnioskodawca może spotkać się z sytuacją przedłużającego się postępowania rejestracyjnego i niepewnością co do prawa podjęcia danej działalności. W tym zakresie zaproponowano w szczególności – wzorem innych obowiązujących regulacji, np. art. 13 ust. 4 i 4a ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe czy art. 17ba ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe – określenie skutku prawnego niedokonania w terminie wpisu do rejestru działalności regulowanej mimo niewydania decyzji o odmowie wpisu do rejestru. Przewiduje się, że w takiej sytuacji złożony kompletny wniosek o wpis do rejestru będzie uważany za zaakceptowany, a wnioskodawca w wyznaczonym terminie będzie mógł rozpocząć wykonywanie działalności.

Zmiany w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych obejmują określenie skutku niedokonania w terminie wpisu do rejestru działalności regulowanej, jakim będzie umożliwienie rozpoczęcia wykonywania działalności mimo braku wpisu. Zmieniana ustawa reguluje m.in. wykonywanie działalności obejmującej świadczenie usług płatniczych.

Wykonywanie takiej działalności w zakresie:

- 1) świadczenia wyłącznie usługi dostępu do informacji o rachunku,
 - 2) usług płatniczych w charakterze małej instytucji płatniczej,
 - 3) usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych
- jest działalnością regulowaną.

Należy dodać, że małą instytucją płatniczą jest osoba fizyczna, osoba prawną oraz jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, wpisana do rejestru dostawców i wydawców pieniądza elektronicznego, prowadząca działalność w zakresie usług płatniczych, z wyjątkiem świadczenia usługi inicjowania transakcji płatniczej i dostępu do informacji o rachunku. Ponadto średnia całkowita kwota transakcji płatniczych z poprzednich 12 miesięcy wykonanych przez małą instytucję płatniczą, w tym przez agentów,

za pośrednictwem których świadczy ona usługi płatnicze, nie może przekraczać kwoty stanowiącej równowartość 1 500 000 euro miesięcznie.

Przepisy ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych wdrażają w tym zakresie dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającą dyrektywę 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającą dyrektywę 2007/64/WE (Dz. Urz. UE L 337 z 23.12.2015, str. 35, z późn. zm.), która w art. 32 i art. 33, w odniesieniu do podmiotów świadczących niektóre usługi płatnicze w ograniczonym zakresie, przewiduje fakultatywne bądź obligatoryjne zwolnienia ze stosowania m.in. procedury podejmowania działalności dostawcy usług płatniczych wyłącznie na podstawie uzyskanego zezwolenia. Zwolnienia te nie obejmują jednak wymogu rejestracji podmiotu korzystającego ze zwolnienia (art. 14 ww. dyrektywy) ani konieczności spełnienia określonych dla tych podmiotów warunków podjęcia lub wykonywania działalności.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych podjęcie działalności regulowanej wymaga wpisu do odpowiednio:

- 1) rejestru dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku,
 - 2) rejestru małych instytucji płatniczej,
 - 3) rejestru biur usług płatniczych
- które są częścią rejestru dostawców i wydawców pieniądza elektronicznego uregulowanego w dziale VIII tej ustawy.

Organem prowadzącym ten rejestr jest Komisja Nadzoru Finansowego, która dokonuje wpisu do właściwego rejestru działalności regulowanej w terminie 3 miesięcy od dnia wpływu kompletnego wniosku o wpis. W przypadku wniosku o wpis do rejestru biur usług płatniczych termin ten wynosi 14 dni. Dzień dokonania wpisu do rejestru uważa się za dzień rozpoczęcia działalności objętej wpisem.

Proponuje się uzupełnienie regulacji art. 117b, art. 117k oraz art. 119a ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych o jednoznaczne rozstrzygnięcie sytuacji niedokonania w terminie wpisu do rejestru, gdy nie wydano decyzji o odmowie wpisu. Złożony wniosek wywoła w takim przypadku skutek prawny mimo braku dokonania wpisu. W związku z umożliwieniem podjęcia działalności mimo braku wpisu do rejestru proponuje się równocześnie wydłużenie terminu na dokonanie wpisu odpowiednio z 3 miesięcy do 6 miesięcy oraz z 14 dni do 30 dni od dnia wpływu wniosku, aby zapewnić organowi niezbędny czas na weryfikację wystąpienia przesłanek wydania decyzji o odmowie wpisu. Zgodnie z art. 141 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych odmowa wpisu do rejestru może

nastąpić w szczególności, jeżeli wniosek jest niekompletny i nie został uzupełniony w wyznaczonym terminie lub dane zawarte we wniosku są niezgodne ze stanem faktycznym. Z uwagi na rozbudowany zakres wymaganych danych zamieszczanych we wniosku o wpis do rejestru dostawców świadczących wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku oraz we wniosku o wpis do rejestru małych usług płatniczych, określony odpowiednio w art. 117b i art. 117j ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, konieczność weryfikacji ich zgodności ze stanem faktycznym determinuje dłuższy niż w innych przypadkach podejmowania działalności regulowanej termin na dokonanie wpisu, który po uwzględnieniu projektowanej zmiany wyniesie 6 miesięcy (w większości przypadków termin dokonania wpisu do rejestru działalności regulowanej wynosi od 7 dni do 21 dni).

Określony w dodawanych regulacjach skutek rozpoczęcia działalności mimo braku wpisu do rejestru nastąpi po upływie odpowiednio 7 miesięcy albo 60 dni od dnia wpływu wniosku, a zatem po upływie dodatkowego miesiąca (30 dni) od upływu terminu dokonania wpisu. Skutek ten nie nastąpi jednak, jeżeli przed upływem tego terminu przedsiębiorca zrezygnuje z wykonywania danej działalności i wycofa złożony wniosek. Należy bowiem zauważyć, że rozpoczęcie wykonywania działalności w charakterze dostawcy świadczącego wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku, małej instytucji płatniczej czy biura usług płatniczych wiąże się także z rozpoczęciem stosowania wobec danego przedsiębiorcy obowiązków określonych w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, w tym ponoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru. Zasadne jest zatem swego rodzaju potwierdzenie aktualności zamiaru przedsiębiorcy rozpoczęcia wykonywania danej działalności, dla którego również przyjęto formę milczącą (niewycofanie wniosku).

12. Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

W projekcie przewiduje się wprowadzenie milczącej zgody przy przedłużeniu zezwoleń na zbieranie lub przetwarzanie odpadów, w przypadku gdy zostały one wydane na okres krótszy niż 10 lat, do maksymalnego okresu 10 lat od dnia wydania takiego zezwolenia. Jeżeli organ w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku o przedłużenie danego zezwolenia nie wyda decyzji odmownej, przyjmuje się, że z dniem następującym pod dniem upływu tego terminu dane zezwolenie zostało przedłużone. Jednakże warunkiem zastosowania trybu milczącej zgody jest tutaj brak wnioskowania o dokonanie jakichkolwiek innych zmian niż tylko przedłużenie okresu obowiązywania zezwolenia. Celem projektowanej zmiany jest uproszczenie procedury administracyjnej w przypadku, gdy wniosek dotyczy wyłącznie przedłużenia okresu wydanego wcześniej zezwolenia na zbieranie lub przetwarzanie odpadów, a więc zmiany

formalnej. W przypadku równoczesnego wnioskowania o dokonanie innych zmian konieczne będzie przeprowadzenie postępowania administracyjnego i wydanie decyzji administracyjnej.

13. Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe.

Zgodnie z art. 88 ust. 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe założenie szkoły lub placówki publicznej przez osobę prawną inną niż jednostka samorządu terytorialnego lub osobę fizyczną wymaga:

- 1) zezwolenia właściwego organu jednostki samorządu terytorialnego, której zadaniem jest prowadzenie szkół lub placówek publicznych odpowiednio danego typu lub rodzaju, wydanego po uzyskaniu pozytywnej opinii kuratora oświaty;
- 2) w przypadku szkół artystycznych:
 - a) realizujących wyłącznie kształcenie artystyczne – zezwolenia ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego,
 - b) realizujących także kształcenie ogólne – zezwolenia ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego wydanego po uzyskaniu pozytywnej opinii kuratora oświaty.

Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego udziela zezwolenia na założenie szkoły lub placówki publicznej, po uzyskaniu opinii Centrum Edukacji Artystycznej. Kurator oświaty oraz Centrum Edukacji Artystycznej występują w tym postępowaniu w roli organu współdziałającego, a z uwagi na to, że zastosowanie instytucji współdziałania wynika z przepisu prawa materialnego, to skorzystanie z tego trybu ma charakter obligatoryjny.

W celu usprawnienia i przyspieszenia postępowania w sprawie wydania zezwolenia na założenie szkoły lub placówki publicznej przez osobę prawną inną niż jednostka samorządu terytorialnego lub osobę fizyczną zaproponowano, aby organy współdziałające (kurator i Centrum Edukacji Artystycznej) przedstawiały swoje opinie w terminie 30 dni. Nieprzedstawienie stanowiska w tym terminie skutkuje uznaniem, że organ współdziałający wyraził pozytywną opinię.

Przepisy przejściowe

W projekcie proponuje się uregulowanie kwestii przejściowych dotyczących wprowadzenia instytucji milczącego zakończenia postępowania w sprawach o zastosowanie zwolnień i ulg w podatku rolnym oraz w sprawach o umorzenie zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej. Proponuje się, aby w ww. sprawach zastosowanie

instytucji milczącego zakończenia postępowania miało miejsce począwszy od pierwszego po wejściu w życie projektowanej ustawy roku podatkowego.

W przypadku podatku rolnego powyższe rozwiązanie jest uzasadnione konstrukcją tego podatku, który jest ustalany za rok podatkowy (art. 6 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym). Również zwolnienia i ulgi w podatku rolnym określone w art. 12 ust. 1 pkt 3–7 i ust. 6 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym w większości przypadków przysługują na okres roku bądź okres liczony w latach. Jakkolwiek zatem zgodnie z art. 13d ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym zwolnienia te stosuje się od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym złożono wniosek, zasadne jest jednolite stosowanie regulacji proceduralnych w zakresie udzielania tych zwolnień i ulg w całym danym roku podatkowym.

W przypadku wniosku o umorzenie zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub opłaty prolongacyjnej, o którym mowa w art. 67a § 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, projektowany art. 67a § 4 tej ustawy przewiduje ograniczenie stosowania instytucji milczącego zakończenia postępowania przy rozpatrzeniu tych wniosków. Przepis ten uzależnia stosowanie tej instytucji od nieprzekroczenia przez kwotę objętą wnioskowanym umorzeniem określonego w tym przepisie limitu wyznaczonego dla roku podatkowego, którym co do zasady jest rok kalendarzowy. Rozpoczęcie stosowania instytucji milczącego zakończenia postępowania w trakcie roku podatkowego trwającego w dniu wejścia w życie projektowanej nowelizacji powodowałoby trudności w ustaleniu, czy limit kwoty umorzenia ustalony dla całego roku podatkowego został przekroczony.

Stosownie do powyższych rozstrzygnięć w przepisach przejściowych projektu rozstrzygnięto także kwestię postępowań wszczętych przed dniem rozpoczęcia stosowania instytucji milczącego zakończenia postępowania, tak aby uniknąć wątpliwości w tym zakresie. Dodawane regulacje wejdą w życie w terminie określonym w przepisie o wejściu w życie projektowanej ustawy, jednak nie będą stosowane w sprawach wszczętych po ich wejściu w życie do końca bieżącego roku podatkowego.

Analogiczne regulacje przejściowe zostały wprowadzone w odniesieniu do zmian wprowadzanych w ustawie z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Uwzględniając przy tym fakt, że wprowadzana w tej ustawie instytucja milczącego załatwienia dotyczy postanowienia wydawanego wyłącznie we wszczętej uprzednio przez organ podatkowy sprawie umorzenia należności spełniającej przesłanki załatwienia milcząco zgodnie z art. 67a § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, rozpoczęcie stosowania tej instytucji będzie dotyczyć takich spraw wszczętych na

wniosek złożony w roku podatkowym, który rozpoczyna się najwcześniej w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy, a zatem spraw o udzielenie ulgi, o której mowa w art. 67a § 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, w których po raz pierwszy może być zastosowane milczące załatwienie sprawy, o którym mowa w art. 67a § 3 tej ustawy.

Związane z powyższymi zmianami zmiany w ustawie z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi nie wymagają uregulowania kwestii intertemporalnych. Możliwe zastosowanie dodawanych regulacji jest powiązane z uregulowanym w przepisach przejściowych rozpoczęciem stosowania przepisów art. 13d ust. 2a ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym, art. 67a § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa oraz art. 22 ust. 1a ustawy z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, a ponadto może nastąpić jedynie w przypadku wystąpienia powodzi – a wówczas o okresie ich ewentualnego stosowania rozstrzygnie rozporządzenie wydane na podstawie art. 1 ust. 2 zmienianej ustawy.

Zmiany w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej nie wymagają uregulowania kwestii intertemporalnych – wprowadzana zmiana jedynie precyzuje na gruncie regulacji zmienianej ustawy moment dokonania czynności urzędowej lub wydania zezwolenia (pozwolenia, koncesji) w sprawach załatwionych milcząco. Nie zmienia zatem zasad powstania obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej ani wykonywania tego obowiązku w stosunku do regulacji dotychczasowych.

W projekcie rozstrzyga się o stosowaniu przepisów dotychczasowych w niezakończonych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy sprawach i postępowaniach wszczętych na podstawie ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu oraz ustawy z dnia 14 kwietnia 2023 r. o konsumenckiej pożyczce lombardowej. W powyższych ustawach wprowadza się zmiany dotyczące sposobu rozpatrywania wniosków o wpis do rejestru działalności regulowanej i skutków złożenia takich wniosków. Sprawy te powinny być od ich wszczęcia do zakończenia załatwiane w jednym trybie, tym bardziej że konkretne postępowania mogą w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy znajdować się na różnych etapach zaawansowania, a skutek złożenia wniosku powinien być znany w czasie jego złożenia. Jest to rozwiązanie korzystne zarówno dla strony, jak i dla organu prowadzącego postępowanie, gdyż nie wprowadza komplikacji proceduralnych, które mogą prowadzić do niepewności co do sposobu stosowania przepisów prawa i skutków podejmowanych czynności. Nie ma przy tym co do zasady przeszkód, aby wnioskodawca

zainteresowany stosowaniem w jego sprawie zmienionych regulacji wycofał złożony uprzednio wniosek i wystąpił z nowym wnioskiem.

Analogiczna argumentacja przemawia za zastosowaniem przepisów dotychczasowych w odniesieniu do wszystkich spraw i postępowań prowadzonych na podstawie przepisów pozostałych ustaw zmienianych projektowaną ustawą, to jest do:

1) postępowań w sprawach wydawania zezwoleń, o których mowa w art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi;

2) postępowań w sprawach wydawania decyzji, o której mowa w art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych;

3) postępowań w sprawach wydawania zezwoleń, o których mowa w art. 53 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym;

4) postępowań w sprawach wydawania decyzji zatwierdzającej podział nieruchomości na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami;

5) postępowań w sprawach wydawania zezwoleń, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1 lit. d–g ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym;

6) postępowań w sprawach o wpis pojazdu zabytkowego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym do wojewódzkiego rejestru zabytków, o których mowa w art. 10 ust. 1a i 1b ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami;

7) wniosków o przeniesienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej na rzecz innego podmiotu, o których mowa w art. 72a ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko;

8) postępowań w sprawach wydawania zezwoleń na przeprowadzenie imprezy masowej, o których mowa w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych;

9) postępowań w sprawach wydawania zezwoleń, o których mowa w art. 88 ust. 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe.

Proponuje się, aby projektowana ustawa weszła w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia. Zaproponowane *vacatio legis* ma na celu zapewnienie jak najszybszego rozpoczęcia obowiązywania korzystnych dla przedsiębiorców i obywateli rozwiązań przy uwzględnieniu czasu niezbędnego do dostosowania się adresatów regulacji. Projektowane zmiany, w szczególności w obszarze

skutków milczenia organu, mogą bowiem wymagać zarówno zmian sposobu organizacji wykonywania zadań przez organy administracji publicznej, jak i dostosowania narzędzi służących ich wykonywaniu, w tym stosowanych systemów teleinformatycznych.

Pozostałe informacje

Projektowana ustawa nie jest sprzeczna z przepisami ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

Projekt wpływa na przedsiębiorców, w tym mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, w szczególności w obszarze podejmowania działalności gospodarczej, przez zwiększenie pewności procesu uzyskiwania wpisu do rejestru działalności regulowanej. W projekcie nie nakłada się nowych obowiązków ani nie ustanawia wymogów wobec przedsiębiorców.

Projektowana ustawa może mieć pozytywny wpływ na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.

Projektowana ustawa nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projektowana ustawa nie jest sprzeczna z prawem europejskim.

Projektowana ustawa nie zawiera przepisów technicznych i w związku z tym jej projekt nie podlega notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projektowana ustawa będzie miała pozytywny wpływ na rynek pracy.

Projektowana ustawa została wpisana do Wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów pod numerem UDER95.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.